

— Срамъ е за юнаци да бѣгатъ! — И реши да дочака потерата.

Завърза се люта битка. Паднаха убити доста турци. Паднаха убити и нѣколко отъ дружината на Елица, но другитѣ се държеха юнашки... Но, по едно време имъ се привърши барута и куршумитѣ. А турцитѣ се готвѣха да ги заобиколятъ.

Елица тичаше отъ юнакъ до юнакъ и насърдаваше всички. Но единъ куршумъ я удари въ гърдитѣ. Тя политна да падне, па притисна раната съ лѣва ржка, издигна сабята въ дѣсната и поведе юнацитѣ срещу турцитѣ. Тѣ се изплашиха, прѣснаха се и отвориха пжтъ. Елица и юнацитѣ се змъкнаха и се скриха въ гората.

Щомъ се спрѣха да починатъ, Елица падна изнемошѣла. Отъ раната ѝ течеше кръвъ. Дружината направи бързо носилка отъ букови клони, постлаха я съ папратъ и горски цвѣта, сложиха на нея Елица и я понесоха изъ планината да се скриятъ отъ турцитѣ...

Три дни и три нощи живѣ Елица ранена. На четвъртия день предаде Богу духъ. Другаритѣ ѝ я изнесоха горе въ планината, при гроба на братъ ѝ Бойчо войвода. Тамъ изкопаха още единъ гробъ.

Вестъта за смъртъта на Елица се прѣсна бързо въ Бѣлица и всички околни бѣлгарски села... Люта слана, сякашъ, попари бѣлгаритѣ, като загубиха своя ангелъ па-